

Ordføreren for Forespørgerne (*Borgbjerg*): Frem og tilbage er lige langt, ind og ud er lige trangt, siger Per Gynt, da han er kommen lykkelig ud af Dovregubbens Hal, og det passer unægtelig paa den Situation, vi for Øjeblikket staa i med Hensyn til Spørgsmaalet om en retfærdig Valgkredsordning, der giver enhver Vælger lige Ret, enhver Del af Befolkningen lige Indflydelse paa Folketingets Sammensætning. Vi staa nu netop, hvor vi stode i Fjor paa denne Tid. Det var en af de sidste Dage i sidste Rigsdagssamling, vi havde denne Sag til Behandling. Nu ere vi atter ved Samlingens Slutning, og vi staa nøjagtig, hvor vi stode i Fjor. Vi fra socialdemokratisk Side indbragte den Gang et Forslag om Nedsættelse af en parlamentarisk Kommission, der i Løbet af Sommeren skulde udarbejde Forslag til en grundlovmæssig Valglov. Man vilde fra Regeringens Side ikke gaa ind derpaa, men foreslog en anden Vej, Grundlovsændringens Vej. Vi have nu i et Aar prøvet at naa frem ad denne Vej, og i dette Øjeblik tror jeg, det erkendes fra alle Sider, at den Vej er spærret. Ganske vist foreligger der endnu ikke nogen officiel Betænkning om denne Sag oppe i det andet Ting, men efter den Forhandling, som fandt Sted deroppe ved Sagens 1ste Behandling, kan der ikke være nogen Tvivl om Udfaldet. Den højtærede Konseilspræsident saa sig ikke i Stand til at besvare et Spørgsmaal, der blev rettet til ham, og hvis Besvarelse var Betingelse for Sagens Fremme. Hvad der senere er foregaaet, vil ikke være ærede Medlemmer ubekendt. Det er kommet frem i Pressen og er ikke blevet modsagt. Det er endog kommet frem ved et Interview af en af de frikonservative Ledere øppe i Landstinget, at man fra det nedsatte Landstingsudvalg har rettet en Skrivelse til den højtærede Konseilspræsident med Anmodning om Svar paa Spørgsmaalet om hans Stilling til Spørgsmaalet om de kongevalgtes Opløsning, og at Konseilspræsidenten har svaret, at han henholdt sig til sine Udtalelser i Salen.

Dermed er Sagen lagt hen, og Betænkningen vil efter al Sandsynlighed komme en af de første Dage. Man har god Grund til at undre sig over, at Betænkningen endnu ikke er fremkommen. Det er nemlig 3—4 Uger, siden denne Brevveksling fandt Sted. Naar Betænkningen ikke er kommen frem, skyldes det neppe det relative Flertal, som har det 2det Medlem for 1ste Landstingskreds (Matzen) til

Ordfører, thi hans Betænkning er færdig, efter hvad jeg ved fra aldeles bestemt Side. Men man synes fra anden Side, fra andre Grupper Side i Udvalget, ikke at ville forhaste sig med denne Sag. Det ser ud til, at man ikke ønsker at faa den til 2den Behandling i Landstinget. Betænkningen vil rimeligvis fremkomme paa en af Samlingens allersidste Dage. Der vil da ikke blive Lejlighed til nogen fornyet Debat om Sagen.

Men en saadan Udgang af denne Sag anser jeg ikke for ønskelig, og navnlig vi fra socialdemokratisk Side have meget ønsket inden Rigsdagssamlingens Slutning, inden Valgene finde Sted, at faa en afsluttende Debat om denne Sag, thi nu kunne vi se tilbage paa det Aar, der svandt. Nu kunne vi se, hvem der har faaet Ret: vi Socialdemokrater, der i Fjor krævede Grundloven opfyldt, idet vi mente, at det var den simpleste, den nemmeste, den til enhver Tid farbare Vej, eller den højtærede Konseilspræsident, som fandt, at denne Vej: slet og ret at søge Grundloven opfyldt, var fuld af Vanskeligheder; han havde en anden Vej, som var anderledes let fremkommelig og farbar, nemlig den Vej at ændre Grundloven. Han havde jo, da han i Januar i Fjor dannede sit Ministerium, gjort dette Spørgsmaal, en anden Valgkredsordning, til et Led i sit Program, endog til et meget fremtrædende Led. Af de tre Spørgsmaal, som Konseilspræsidenten stillede op i den Tale, hvormed han debuterede her i Tinget som Konseilspræsident, af de tre Programpunkter var dette Spørgsmaal det ene. Han gav altsaa Spørgsmaalet om en anden Valgkredsordning en meget fremragende Plads paa sit Program, han havde Løsningen færdig, som han ønskede den, en Fiksering af Folketingskredsenes Tal til 132, hverken mere eller mindre, det var hans Løsning. Saaledes skal det være, den Vej skulle vi gaa, den er let fremkommelig.

Den højtærede Konseilspræsident erklærede i Fjor ved denne Tid, da vi forhandlede Sagen, at den væsentligste Vanskelighed, han kunde tænke sig for at gaa Grundlovsændringens Vej, var den, at de forskellige Partier kunde finde paa at kræve andre Grundlovsparagraffer ændrede samtidig. Han sagde udtrykkeligt, at her var den væsentligste Vanskelighed — det ville ærede Medlemmer kunne læse, hvis de fordybe sig i Forhandlingerne den 30. og 31. Marts i Fjor. Men kom vi ud over den, vilde den Vej, han foreslog,